

εὐθυμητικῶς Τραπέζικων, ὅσα μὲν περιέχουσι Διηγηματικόν τι, καὶ Ἀπλοκατάσκευον, τὰ ἀποσρέφονται ὡς Ὀχληρά, ὅσα δὲ διαλαμβάνουσι Λόγους Ἐρωτικούς εἰς τρόπον Ἀναιδῆ, καὶ Ἄσπερνον, ἢ Ἐγκώμια, καὶ ταῦτα ἔχει Ἐπαινετικά τινας Κατορθώματος, καὶ ἀνδρικής Ἀρετῆς, ἀλλὰ Κολακευτικά μόνης γυμνῆς τῆς Κενοδοξίας, τὰ τοιαῦτα ἠδῶς ἀκροάζονται, καὶ θαυμάζουσι· καὶ οἱ Ποιηταὶ εἰς τὴν τῶν τοιούτων Ποίησιν καταγίνονται, καὶ ἀντὶ τῶν Σκολιῶν τὰ συνεισφέρουσι εἰς τὰ Συμπόσια· καὶ οὗτε βέβαια καὶ αὐτοὶ ἐξωμωμένοι εἰς τὰς τοιαύτας διαφθαριμένας Ἀρσεκείας, καὶ γράφοντες μὲ κᾶποιον Ἐνθουσιασμόν, πολλάκις ἐπιτυγχάνουσι καθῶς εἰς τὰ Εἶδη των· ὅθεν καὶ δὲν βλέπομεν ἀπὸ τὰ Ποιήματά των οὔτε περισσότερα, οὔτε καλλίτερα νὰ περιφέρωνται, εἰμὴ τὰ τῶν τοιούτων Εἰδῶν. Πλὴν χρησιμωτέραν Συνήθειαν εἶχον οἱ Παλαιοὶ, καὶ εἰς τὰ Σκολιά των, δὲν ἐσυντρέφεον τὴν Μέθην μὲ τὰ Ἄσπερνα, καὶ τὰς Ματαιοφροσύνας, πρὸς Πλεουρασμὸν τῶν ἀτοπιωτέρων Ἐπακολουθημάτων, καὶ Σύσασιν τῆς Κακοηθείας.

Ποιήματα Μελικά εἰς τὰς προσπιπτούσας Περυσάσεις ἀναφερόμενα.

Τὰ δὲ εἰς τὰς προσπιπτούσας Περυσάσεις παρὰ τῶν Παλαιῶν ἀναφερόμενα Ποιήματα, δὲν ἦσαν Εἶδη τῆς Μελικῆς Ποίησις, ἀλλ' οἱ Ποιηταὶ τὰ ἐπχειρίσθησαν, καὶ εἰς Μέλος τὰ ἔθεσαν· καὶ ἦσαν ἐκ τούτων τὰ Πραγματικά, τὰ Ἐμπορικά, τὰ Ἀποσολικά, τὰ Γνωμολογικά, καὶ τὰ Γεωργικά. Καὶ Πραγματικά μὲν ἐλέγοντο, ὅσα Μελικά Ποιήματα περιεἶχον Πράξεις τινῶν Ἀνθρώπων μὲ σύντομον Διήγησιν· Ἐμπορικὰ δὲ, ὅσα ἐγράφοντο εἰς πραγματευτικά Τεχέδια τινῶν κατ' Ἐπίδειξιν· Ἀποσολικά δὲ, ὅσα

ἐπέμποντο πρὸς τινας εἰς τόπον Ἐπιστολῆς· καὶ Ἐπιστολικά πάλιν, ὅσα κατὰ Ζήτησίν τινῶν ἐγράφοντο, καὶ ἐπέμποντο· Γνωμολογικά, ὅσα περιεἶχον Γνώμας, Διδασκαλίας τινας καὶ Παραινήσεις Ἡθῶν· καὶ Γεωργικά ὅσα διελάμβανον περὶ Εὐκάρπων Τόπων, περὶ Φυτεύσεως, καὶ Ἐπιμελείας Φυτῶν, καὶ περὶ πάντων τῶν πρὸς Γεωργικῶν συμβαλόντων. Καὶ εἰς αὐτὰ ἤμποροῦσι νὰ ἀναφερθῶσι προσέτι καὶ τὰ Ποιμενικά, ὅσα περιέχουσι Πραγγέλματά τινα ὠφέλιμα πρὸς τὰς Νομάς, καὶ τὴν Κυβέρνησιν τῶν Βοσκημάτων, καὶ Λόγους καὶ Ἔργα, καὶ Παθήματα Βοσκῶν, καὶ ἄδουσιν ὅσα ὁ ποιμενικὸς Βίος ἔχει Δυσχερῆ, καὶ Τερπνά· εἰς αὐτὰ ὑπάρχοντα ὡς Εἶδη τινὰ καὶ τὸ Νόμιον, καὶ ὁ Βουκολιασμός. Καὶ Βουκολιασμός μὲν ἐλέγετο καὶ Εἶδος Ὀρχήσεως τῶν Βοσκῶν, καὶ Μέλος παρὰ τῶν Βουκόλων ἀδόμενον, τὸ ὅποιον καὶ Βουκολικὸν ὠνομάζετο, καὶ Βουκολικά τὰ Ποιήματά του· καὶ ἔγραψε τοιαῦτα ὁ Θεόκριτος. Τὸ δὲ Εἶδος τοῦτο πρῶτος λέγεται νὰ εἴη ὁ Δίολμος Βουκόλος Σικελιώτης. Νόμιον δὲ ἐκαλεῖτο τὸ παρὰ τῶν Βοσκῶν καὶ αὐτὸ ἀδόμενον, καὶ μάλιχα ὅταν τὰ Ποιμνικά των ἔβοσκον· περιεἶχεν Ἰδέας ἀγαλόγους εἰς τὸν Ποιμενικόν, καὶ Ἀγροικὸν Βίον, καὶ εἰς τὴν ἐνεσῶσαν Περύσασιν, δηλαδὴ εἰς τὸ Βόσκημα τῶν Ποιμνίων των. Νόμιον προσέτι ἐλέγετο καὶ Ὕμνος τις παρὰ τῶν Παλαιῶν, καὶ ἔτι καὶ τις Ὁδῆ, ὑπὸ τινος Μελοποιῶ Γυναικὸς Ἡριφανίδος τὸ ὄνομα ποιηθεῖσα, ἣτις ἐρασθεῖσά τινας Κυνηγοῦ Μενάλκου, ἔκαμε Ποίημα Ἐρωτικόν, καὶ περιερχομένη τὰ Δάση, καὶ τὰς Ἐρήμους, τὸ ἐμελῶσαι ζητοῦσα καὶ κράζουσα τὸν Μενάλκον. Περιεἶχε δὲ τὸ Ποίημα Λόγους παιθητικούς τοῦ Ἐρωτος, ὁποῖους ἤμπορεῖ νὰ εἰπῆ τοιαύτη τις ἐρωμένη εἰς τοὺς Δρυμούς, καὶ τὴν Μοναζίαν της, ἐλαυρομένη ἀπὸ τὰς Ἐπιθυμίας, καὶ τὰς Ἐλπίδας τοῦ Ἐρωτος· Ἐκλήθη δὲ καὶ αὐτὸ τὸ Ποίημα Νόμιον, ἴσως διὰ τὴν Ἡριφα-